

מאוד פחדתי לחשוף את השיחות עם ארז.

איש מעולם לא ראה אותן.

לא בני המשפחה שלי ולא החברות - הן שמעו על הסיפור, אבל מעולם לא נחשפו לשיחות איתו. ולכן אף אחד לא קישר את הסיפור שלי לנערה שבכתבה.

כשנודע לי שעוד בנות נושאות סיפור זהה לשלי,

הצעד הזה דרש ממני אומץ, אך החלטתי לחשוף את אותה חוויה מבישה מתוך אמונה שיש על מה להילחם.

היום אני כבר פחות מתביישת, אבל יש מי שדואגים להחזיר אליי את הבושה. לכל אותם האינטליגנטים עם עצות החכמה, חשוב לי לומר: אני יודעת לחסום. חסמתי לפניו, חסמתי אחריו, אבל בגיל 17 היו לי פחות כישורים לבוא מול גבר שאני דלוקה עליו, מעריכה אותו מקצועית וחולמת שנעבוד יחד ופשוט לחסום אותו. מעבר לכך, זה שיש את האופציה לחסום, לא אומר שלגיטימי להטריד! למה השאלה הראשונה שקפצה לכם לראש היא "למה לא חסמתי", ולא "למה אתה מטריד"?

עצוב לי שהתגובות הכי קשות שקיבלתי היו מנשים.

ההרגלים שלנו כל כך מעוותים שאפילו בלוגרית 'פמיניסטית' טורחת להגיב בגאווה "גם אני הוטרדתי,

וחסמתי". גיבורת על ממש. ואני ביקשתי שיפסיק אבל לא "חסמתי", אז מה? על זה אתם נתפסים?

הטענה של "אם לא היה לך נעים, יכולת ללכת", משרתת אך ורק את התוקף ומקבעת תפיסה המאשימה את הקורבן.

היום אני יודעת להגן על עצמי. היום אם גבר רק יסתכל עליי במבט שיגרום לי אי נוחות – הוא יתחרט על כך, אבל אז לא הייתה לי היכולת. ארז לא פנה אליי בצורה גסה או ישירה מידי, הוא לא שלח לי תמונה גסה של איבר המין שלו. היו כאלה לפניו וידעתי לחסום אותם.

איתו הכל היה עדין ומאוד מחושב ומכאן – גם כל כך מבלבל.

זה התחיל כשיחת היכרות שבה האמנתי שארז מעוניין בקשר איתי, והתרגשתי. הוא מצידו, ידע איך אני

רואה אותו. הוא ניצל את המעמד, הכוח והקסם שלו, ניצל את התמימות וחוסר הניסיון המיני שלי.

בהתכתבות בינינו, הכרזתי שאני מחפשת "קשר רציני" מתוך מחשבה תמימה של נערה שזה יכול לקרות איתו, שאני יכולה לצאת עם הבמאי והשחקן המוכשר. ההתעקשות שלו גרמה לי לחשוב שאולי הוא באמת רוצה אותי, הרי לא חסרות בנות בחוץ. אמרתי לעצמי שאני בטח מיוחדת בשבילו. שוב, נערה בת 17. שנים שפטתי את עצמי על הנאיביות הזאת.

היום אני מבינה שזו הייתה התנהגות הכי טבעית ונורמלית בעולם. ולאור השיח שנוצר חשוב לי לומר את

דעתי ולהסב את תשומת הלב לכמה דברים:

חבריה, התנצלות היא הדבר המינימלי ביותר שיכול לקרות פה! מה זה הוא הודה במעשים שלו? ארז לא היה

צריך להודות, השם שלו חתום בשיחות האלה, מה הוא כבר יכול להגיד?

לעומת מקרים אחרים שבהם אין "ראיות" ואפשר להכחיש, ארז לא יכול.

הוא לא לקח אחריות ולא התנצל עד שהחרא צף.

בראיון מוקדם יותר, לפני שהפרשה התפוצצה והייתה לו הזדמנות לתת את הדעת על מעשיו הוא בחר לכנות

את ההתנהגות שלו "סליזית" ו"פאטטית" ולא מעבר.

הוא נאלץ להודות, ותכלס, נאלץ גם להתנצל.

ואנשים ממהרים לסלוח לו בשמי.

אני כן מאמינה שהוא מתחרט ומתבייש במעשים שלו

בעיקר מתוך ההדתקשורת ולא מתוך הבנה כנה של חומרתם.

למה אני חושבת ככה?

כי ההתנצלות של ארז מלווה בהרבה הסתייגויות.

בפני מי התנצלת ארז? איפה הייתה לקיחת האחריות? התנצלות אישית לא קיבלתי ואולי גם לא אקבל – ואני אחיה עם זה. אבל כשראיתי את הריאיון של ארז עם דנה וייס התכווצתי. מלבד צילומי המסך שאתה לא יכול להכחיש, אתה מתווכח עם כל טענה נגדך.

המשפט "לוקח אחריות" חוזר שוב ושוב, אבל בפועל לא מפסיק להתגונן. להתווכח האם הייתי קטינה או "צעירה מדי" (ולהתרגז בכל פעם שהמילה "קטינה" עולה, למרות שאלו העובדות...). המשפט "אני לא רגיש לחוסר הנוחות שלהן, אך שום דבר לא היה בניגוד לרצונן" נאמר. זה גרם לי לתהות- האם המילים "דיי", "לא נעים לי", חוסר מענה מוחלט שוב ושוב לא מביעים רצון להפסיק את השיחה? בעיקר מתסכל לשמוע אמירה מניפולטיבית כזו מאדם אינטיגנטי כמותו. איזה מסר מקבלות נערות בבית מהמשפט הזה? איפה השינוי שאתה חותר אליו? דרך נוספת שבה ארז בחר להתגונן הייתה השיתוף האישי על ההתמכרות למין. זה עולה בראיון בכל פעם וזה כמעט בלבד גם אותי. לרגע חשבתי שלמעשה ארז הוא הקורבן של ההתמכרות שלו. ארז, אתה הרי יודע שאין קשר בין התמכרות למין לבין הטרדה. הכרזת "העלאת מודעות להתמכרות למין". אם אתה לוקח אחריות, למה לא העלית מודעות להטרדות מיניות ברשת כמו שקרה כאן? בוא נקרא לילד בשמו. נכון, הודית שאתה מכור למין, אבל התמכרות למין לא מצדיקה פנייה מינית לנערה בת 17 שמבקשת "דיי"!

ספק אם ארז מבין מה הוא עשה, הוא מצייר את זה כתופעה רחבה שהוא קורבן שלה. אין כאן וידי ולא הכאה עמוקה על מעשיו. אלא פנייה לכפרה וזיכרון כאשר המסר הוא "אני מבקש סליחה, אבל אתם ממש מגזימים אם אתם לא סולחים לי" עם כל הכבוד ארז, אתה לא יכול להיות גם הנשפט וגם השופט. זה גורם לתחושה שאתה לא באמת מוכן לכפר ולתקן, להודות בחומרת המעשים אלא רק מוריד את הרעש סביבך בתקווה שהזמן יעשה את שלו ותוכל לחזור לעבוד בשקט.

ואם כבר מדברים על עבודה-

הדמות החביבה והמקסימה שכתבת בסדרה לא משקפת ולו במעט אותך ואת החוויה המגעילה והמביישת שנשארה לי ממך. אתה קורא לזה תיקון – תסלח לי, זה יותר בכיוון של לייפות את המציאות. כתבת דמות מעוררת הזדהות ואמפתיה שאינה פוגעת באיש מלבד עצמה ומנסה לטפל בבעיה שלה. מה לגבי החלקים שבה היא פוגעת, מזלזלת, מקטינה ומטרידה נשים אחרות? לא הרגשת צורך לכתוב את הצד הזה בדמות שלך? כמו בסדרה, כך גם עכשיו, אתה מדבר יותר על הסבל שלך מאשר על הסבל שנגרם ממך! כמעט שום מילה על הפגיעה או על הנזק. אני בספק אם "עופר מרציאנו" היה כתוב כארז דריגס במציאות, הצופים היו מתחברים לדמות ואוהבים אותה כל-כך.

ועכשיו לעוד תגובה פופולארית. "הוא לא אנס", נכון. ארז לא "אנס" ובכל זאת, אי אפשר להתעלם מהעובדה שארז בשיחות תמיד חתר לפגישה איתו ולמגע. אם זה היה תלוי בו, השיחה לא הייתה נשארת רק ברשת. רואים את זה בשיחה שלנו בבירור. מה לדעתכם היה קורה אם היינו נפגשים? אם אדם הוא חסר רגישות לרצונות שלך בשיחה וירטואלית, כמה הוא יהיה רגיש לרצונות שלך פנים אל פנים? הוא לא היה המבוגר האחראי ולא עצר בשיחה כשבקשת, ולכן, קשה לי להאמין שהוא היה המבוגר והיה מכבד את הרצונות שלי אם היינו מגיעים לכדי מפגש. יחסי הכוחות ברורים מאוד: נערה בת 17 ללא כל ניסיון, עם חלום על קריירת משחק מול בחור כריזמטי בן 29 עם כוח בתעשייה. לא, הוא לא היה אונס. הוא היה מצליח להשיג את רצונו "בהסכמה".

מישהו כתב, 'אני לא חושב שעד היום היא בצלקות' - מה אתם מגדירים כצלקת? זאת הייתה חוויה מעצבת שהשרישה בי הרגלים. התמימות שהייתה שם לא תחזור. הוא לא היה היחידי שלקח את התמימות הזאת, אבל הוא היה אחד מהם. זה השפיע המון על התקשורת שלי על גברים, על חוסר האמון בהם ועל מערכות היחסים שהיו לי איתם. המאבק הזה הוא אישי אך גם חברתי עבורי. אני עושה אותו בשקט, באנונימיות, אבל אמשיך בו.

תלחמו על השינוי של התפיסה הזאת. תתחילו לצפות גם מגברים לגלות אחריות. תדרשו שהאשמה תהיה על הצד הנכון, זה שפגע.

הטרדה היא לא רק פיזית, אנחנו בשנת 2021.

במקום לצפות שנמשיך לחסום, תתחילו לצפות שלא יטרידו אתכן.

ובקשר לארז: לא חסרות דרכים לתקן, אינספור מקלטים לנשים שנפגעו מינית ומרכזי סיוע. חשוב שנדע למחול כחברה, ויש לכך מקום. אך חשוב גם לדעת להתנצל בכנות, לקחת אחריות מלאה ולא מסתייגת על המעשים וההשלכות של הפגיעה. אני באמת מייחלת לשינוי ולתיקון, ומרגישה שיש דרכים משמעותיות יותר לתיקון שלך ארז.